

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobců: **a) Je. H. b) RNDr. E. H.**, oba zast. JUDr. Vladimírem Doleželem, advokátem se sídlem Matouškova 264, Rovensko pod Troskami, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2008, č. j. 27/2008-510-RK/2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **J. H.**, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11 Ca 280/2008 - 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce Je. H. **se zamítá.**
- II. Řízení o kasační stížnosti žalobkyně RNDr. E. H. **se zastavuje.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

Ve stanovisku ze dne 24. 5. 2006, sp. zn. 67/2006/Kom (dále jen „stanovisko ze dne 24. 5. 2006“), Obecní úřad Kořenov uvedl, že cesta na pozemku p. č. 251/1, katastrální území Polubný, je veřejně přístupnou účelovou komunikací ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Dne 24. 8. 2006, tj. po 3 měsících, vydal Obecní úřad Kořenov nové stanovisko sp. zn. 123/2006/Kom (dále jen „stanovisko ze dne 24. 8. 2006“), v němž naopak uvedl, že se o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná.

Obecní úřad Kořenov usnesením ze dne 20. 12. 2006, sp. zn. 227/2006/Kom, zrušil své stanovisko ze dne 24. 5. 2006. K odvolání žalobců (dále jen stěžovatelů) bylo toto usnesení

ze dne 20. 12. 2006 zrušeno rozhodnutím Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 3. 2007, č. j. OD 235/2007-7/280.9/Ca (dále jen „rozhodnutí ze dne 26. 3. 2007“). Ten dále zastavil řízení a vyslovil, že původně zrušené stanovisko ze dne 24. 5. 2006 zůstává v platnosti.

Na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jako „s. ř.“), rozhodl Obecní úřad Kořenov dne 4. 5. 2007, č. j. 63.1/2007/Kom (dále jen „rozhodnutí ze dne 4. 5. 2007“), tak, že spornou cestu nezařadil do kategorie účelové komunikace. Tímto rozhodnutím dále zrušil stanovisko ze dne 24. 5. 2006. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé odvolání ke Krajskému úřadu Libereckého kraje, který je svým rozhodnutím ze dne 3. 7. 2007, č. j. OD 635/2007-6/280.9/Ca, zrušil a zastavil řízení.

Výrok rozhodnutí krajského úřadu ze dne 3. 7. 2007 byl v přezkumném řízení změněn rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 25. 3. 2008, č. j. 14/2008-120-STSP/6, tak, že jím bylo zrušeno rozhodnutí Obecního úřadu Kořenov ze dne 4. 5. 2007 a věc mu byla vrácena k novému projednání. Proti tomuto rozhodnutí podali stěžovatelé rozklad k ministru dopravy. Ten svým rozhodnutím ze dne 17. 6. 2008, č. j. 27/2008-510/RK/2, rozklad zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy potvrdil.

Citované rozhodnutí ministra dopravy stěžovatelé napadli žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Ten ji rozsudkem ze dne 21. 12. 2011, č. j. 11 Ca 280/2008 - 85, zamítl pro nedůvodnost. Proti tomuto rozhodnutí městského soudu nyní stěžovatelé brojí kasační stížností.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelé napadli rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností, neboť nesouhlasí se závěrem, že ve věci je třeba vydat deklaratorní správní rozhodnutí. Stěžovatelé jsou toho názoru, že byly naplněny podmínky § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2011 (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a účelová komunikace vznikla ze zákona. Městský soud nezohlednil, že k tomuto závěru dospěl odborný pracovník Krajského úřadu Libereckého kraje na základě místního šetření, ani nevysvětlil, proč toto šetření považuje za nezávazné. Navíc městský soud zohledňuje pouze stanovisko osoby zúčastněné na řízení, Veřejného ochránce práv a Ministerstva dopravy, což se projevuje zejména tím, že bez opory ve spisu vychází z toho, že stěžovatelé a osoba zúčastněná na řízení jsou ve sporu. Historicky totiž žádný spor nebyl a účelová komunikace vznikla právě v té době.

Dále z napadeného rozhodnutí nevyplývá, proč by věc měla být řešena deklaratorním rozhodnutím, jestliže zákon a judikatura toto nepožaduje v případech, kdy jsou splněny znaky účelové komunikace. Nad to městský soud nesprávně hodnotí existenci sporu jako podmínku pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 správního řádu. Zákon však o sporu nehovoří. Stanovisko ze dne 24. 5. 2006 soud posoudil pouze podle jeho označení, nikoli jeho obsahu, a proto nesprávně dospěl k závěru, že se nejedná o osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 26. 3.

pokračování

2007 Ministerstvo dopravy hodnotí rozporně. Současně jej považuje za nezákonné, avšak k podnětu osoby zúčastněné na řízení jeho přezkum nezahájilo.

Nakonec stěžovatelé brojí i proti vrácení věci Obecnímu úřadu v Kořenově. Příslušná úřední osoba byla totiž vyloučena pro podjatost, nezbývá tak nikdo, kdo by na obecním úřadě mohl o věci rozhodnout. Přesto městský soud vrácení věci shledal v souladu se zákonem.

Z těchto důvodů stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný souhlasí se stěžovateli, že ke vzniku účelové komunikace není třeba vydání správního rozhodnutí. V situacích, kdy o její existenci není spor, není zásahu správního orgánu třeba. To však neplatí v případě nejasností a sporů o existenci veřejně přístupné účelové komunikace, kdy takový spor musí být orgánem státní správy rozhodnut. V tomto bodě žalovaný nesouhlasí se stěžovateli, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že spor o povaze přístupové cesty k nemovitostem stěžovatelů je veden nejméně od roku 2006.

K procesnímu hodnocení věci žalovaný poukazuje na to, že existence veřejně přístupné účelové komunikace představuje citelný zásah do práv vlastníků dotčených pozemků. Proto by tito měli mít procesní možnost, jak svá práva hájit. Z judikatury správních soudů a doporučení Veřejného ochránce práv plyne, že v případě sporů o povaze komunikace má být rozhodováno v řízení před silničním správním úřadem podle § 142 správního řádu. Osvědčení může silniční správní úřad vydat pouze, pokud o věci není sporu a osvědčuje věci úřadu známé z vlastní úřední činnosti.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

IV.1 Řízení o kasační stížnosti stěžovatelky RNDr. E. H.

Podle ustanovení § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v platném znění, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle ustanovení § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí lhůty soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla stěžovatelce doručena prostřednictvím jejího advokáta dne 13. 2. 2012 (doručenka na čísle listu 10 spisu zdejšího soudu). Lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula ve smyslu ustanovení § 40 odst. 3 s. ř. s. dne 18. 2. 2012. Jelikož soudní poplatek nebyl do dnešního dne ani přes výzvu soudu zaplacen, zdejší soud řízení o kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích a § 47 písm. c) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zastavil.

IV.2 Řízení o kasační stížnosti stěžovatele J. H.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Hlavním předmětem sporu je vyřešení otázky, zda v této věci jsou splněny podmínky pro vydání deklaratorního rozhodnutí podle § 142 s. ř., přestože ve věci již bylo vydáno stanovisko příslušného silničního správního úřadu. Zatímco stěžovatel je přesvědčen, že účelová komunikace vznikla v minulosti ze zákona a pro vydání rozhodnutí dle § 142 s. ř. nejsou dány podmínky, žalovaný i městský soud jsou opačného názoru.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval právní úpravou významnou pro věc. Zákon o pozemních komunikacích upravuje právní režim pozemních komunikací, které vymezuje jako *dopravní cesty určené k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti* (§ 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Pozemní komunikace jsou dále členěny do čtyř kategorií, a sice na dálnice, silnice, místní komunikace a účelové komunikace (§ 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích). Na rozdíl od dálnic, silnic a místních komunikací, které jsou ve vlastnictví osob veřejného práva (stát, kraj, obec), účelové komunikace mohou být ve vlastnictví soukromých subjektů.

Podle ustanovení § 7 odst. 1, věty první, zákona o pozemních komunikacích je účelovou komunikací *pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků*. Tyto komunikace jsou veřejně přístupnými účelovými komunikacemi. Zákon o pozemních komunikacích počítá i s účelovými komunikacemi, které nejsou přístupné veřejně – jedná-li se o *pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, které slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu* (§ 7 odst. 2 téhož zákona).

Z právní úpravy lze bez dalšího dovozovat, že komunikace bude mít charakter účelové pozemní komunikace, a to *ex lege*, bude-li naplňovat zákonem vymezené pojmové znaky pozemní komunikace, vymezené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, a zároveň pojmové znaky účelové pozemní komunikace, vymezené v § 7 odst. 1, větě první (event. § 7 odst. 2, věta první) tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, publikován pod č. 2370/2011 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud považoval za zásadní nejdříve posoudit, zda o povaze komunikace již bylo v projednávané věci vydáno účastníkům tohoto řízení rozhodnutí, neboť tato skutečnost by znemožňovala, aby se totožní účastníci vydání stejného rozhodnutí domáhali dle § 142 odst. 1 správního řádu.

pokračování

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel v září 2005 upozornil starostu obce Kořenov, že je mu od konce zimy bráněno ve vjezdu na jeho pozemek po cestě, která vede před pozemek osoby zúčastněné na řízení. Způsob bránění se měl postupně zostřovat, byla přivolána i hlídka Policie České republiky a další přístup byl možný „*pouze za cenu konfliktů*“. Ve vjezdu a posléze i přístupu mu bránila právě osoba zúčastněná na řízení, protože dle jejího mínění neměl stěžovatel právo na její pozemek vstupovat. Obecní úřad Kořenov na toto oznámení reagoval stanoviskem ze dne 24. 5. 2006, ve kterém sdělil, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. K podání osoby zúčastněné na řízení, která s takovým posouzením nesouhlasila, obecní úřad vydal další stanovisko ze dne 24. 8. 2006, kterým sdělil, že cesta není veřejně přístupnou komunikací. Následně obecní úřad zrušil své stanovisko ze dne 24. 5. 2006, proti čemuž stěžovatelé podali odvolání. Další vývoj věci je uveden výše v části I. popisující průběh řízení.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného průběhu událostí dospěl k závěru, že stanoviska vydaná Obecním úřadem Kořenov dne 24. 5. 2006 a 24. 8. 2006 nelze považovat za deklaratorní rozhodnutí o povaze komunikace. Nikdo z účastníků se na Obecní úřad Kořenov neobrátil se žádostí o vydání takového rozhodnutí, nebylo tedy zahájeno žádné správní řízení, ve kterém by účastníci mohli hájit svá práva, a zejména ani sám úřad se k uvedeným písemnostem nechoval jako k rozhodnutím, neboť zde konstatované skutečnosti nerespektoval a svá tvrzení bez jakékoliv procedury měnil.

Ve věci proto přicházelo v úvahu vydání rozhodnutí o povaze komunikace dle § 142 odst. 1 správního řádu, pokud by byly splněny další zde stanovené podmínky.

Podle § 142 odst. 1 s. ř. platí, že *správní orgán deklaratorním rozhodnutím rozhodne o tom, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo*. Podle tohoto ustanovení se nepostupuje, jestliže správní orgán *může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení* (§ 142 odst. 2 s. ř.).

Z citovaného ust. § 142 odst. 2 s. ř. vyplývá, že deklaratorní rozhodnutí podle odst. 1 tohoto ustanovení nelze vydat tehdy, je-li možno ve věci vydat osvědčení. Osvědčení je úkonem správního orgánu, kterým jsou úředně potvrzeny skutečnosti v něm uvedené. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71, konstatoval, že „*tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.*“ Z uvedeného je patrné, že osvědčení není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Je-li tedy ve věci třeba vyřešit spor, nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení. Ze správního spisu vyplývá, že v žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu jsou uvedeny skutečnosti jednoznačně prokazující spor o povahu komunikace

mezi ní a stěžovatelem. K námitce stěžovatele, že městský soud chybně a bez opory v listinných důkazech vycházel z existence sporu mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení, Nejvyšší správní soud odkazuje na výše citovaný souhrn úkonů stěžovatelů a osoby zúčastněné na řízení, kterými reagovali na rozdílná stanoviska Obecního úřadu v Kořenově o povaze komunikace. Z těchto dokumentů lze jednoznačně konstatovat, že jmenovaní vyjádřili zcela odlišné názory ohledně povahy dotyčné komunikace, které přerostly ve fyzické bránění jejímu užívání ze strany osoby zúčastněné na řízení, což lze označit za spornou situaci. Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že za těchto okolností nebylo možno o povaze komunikace vydat osvědčení. Nejsou-li splněny podmínky pro vydání osvědčení, je namíste rozhodnout deklaratorním rozhodnutím.

Stěžovatel dále namítá, že nyní sporná účelová komunikace vznikla již dříve, v období přibližně třiceti let bez sousedských sporů. Proto není třeba nyní vést řízení o určení právního vztahu, protože pro rozhodnutí je relevantní doba před vznikem sporu. Tato námitka se týká splnění další podmínky pro vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu, tj. prokázání, že vydání rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění práv žadatele o vydání tohoto rozhodnutí.

Silniční správní úřad při vydání rozhodnutí o povaze komunikace dle § 7 silničního zákona posuzuje též skutečnosti vzniklé v minulosti, a po jejich vyhodnocení povahu komunikace deklaruje, avšak to nic nemění na tom, že pro stěžovatele či osobu zúčastněnou na řízení vznikla potřeba tohoto závazného určení až v současnosti. Ustanovení § 142 odst. 1 správního řádu neomezuje žadatele o vydání tohoto typu rozhodnutí žádnou objektivní či subjektivní lhůtou, proto není pro projednávanou věc relevantní, v jakém časovém období spor o povahu komunikace vznikl.

Ze skutkových zjištění obsažených ve správním spise je zřejmé, že osoba zúčastněná na řízení se vydání rozhodnutí o povaze komunikace dle § 142 odst. 1 správního řádu domáhala z důvodu vyřešení pochybností o povaze komunikace, přičemž takové rozhodnutí může vydat pouze příslušný silniční úřad. Tyto skutečnosti lze podle názoru Nejvyššího správního soudu hodnotit jako prokázání nezbytnosti vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, která o jeho vydání požádala. Ani této námitce stěžovatele tak nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit.

Stěžovatel dále brojí proti posouzení stanoviska ze dne 24. 5. 2006. Podle něj jde o osvědčení osvědčující existenci veřejně přístupné účelové komunikace. Městský soud podle stěžovatele posouzením podle formy, nikoli obsahu, nesprávně dospěl k závěru, že se jedná o nezávazné vyjádření, které nebrání vydání rozhodnutí nebo osvědčení o povaze sporné cesty. Navíc svůj úsudek nezdůvodnil, takže je v této části nepřezkoumatelný.

Městský soud tento závěr rozvedl na deváté straně napadeného rozsudku tak, že pro vydání osvědčení nebyly splněny podmínky, neboť ve věci je spor, a z obsahu stanoviska ze dne 24. 5. 2006 plyne, že bylo vydáno na základě šetření správního orgánu. Nebyly tedy splněny podmínky pro vydání osvědčení a předmětné stanovisko neosvědčuje skutečnosti správnímu orgánu obecně zřejmé z jeho úřední činnosti. Nemůže tedy jít o osvědčení dle § 142 odst. 2 s. ř.

pokračování

Protože městský soud srozumitelně vysvětlil, co jej k jeho závěru vedlo, tuto část rozsudku proto nelze považovat za nepřezkoumatelnou. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožnil i s právním hodnocením městského soudu, že v případě stanoviska ze dne 24. 5. 2006 nejde o osvědčení, a to z důvodů uvedených již výše.

Konečně stěžovatel považuje napadený rozsudek za nezákonný, protože věc byla vrácena k rozhodnutí Obecnímu úřadu Kořenov, byť příslušná referentka obecního úřadu byla vyloučena pro podjatost. Nejvyšší správní soud opět nemohl námitce vyhovět, protože v ní stěžovatel nesprávně směřuje správní orgán a úřední osobu, kterou tento správní orgán jedná. Platí, že pokud je úřední osoba vyloučena pro podjatost, její představený za ni určí jinou úřední osobu (§ 14 odst. 4 s. ř.). Není-li takový postup možný, uvědomí o tom nadřízený správní orgán, který pověří jiný správní orgán k projednání a rozhodnutí ve věci (§ 131 odst. 4 s. ř.).

To znamená, že pro podjatost je vylučována *úřední osoba*. Věc byla vrácena *správnímu orgánu* (Obecnímu úřadu Kořenov). Ten musí posoudit, zda může pověřit jinou *úřední osobu*, tj. zda jsou splněny podmínky § 14 odst. 4 s. ř. Pokud obecní úřad dojde k závěru, že žádná úřední osoba pověřena být nemůže, věc předloží nadřízenému správnímu orgánu. Napadené rozhodnutí žalovaného tedy nutně neznačí, že ve věci musí rozhodovat podjatá referentka obecního úřadu. Jen potvrzuje, že určení správního orgánu příslušného k rozhodnutí musí probíhat zákonem předvídaným postupem.

Ke zbylým námitkám Nejvyšší správní soud může jen stručně uvést, že na posouzení věci též nemohou mít vliv. Výsledek místního šetření pracovníků Krajského úřadu Libereckého kraje není pro věc významný, protože silničním správním úřadem příslušným k řešení věci je Obecní úřad Kořenov. Ten je vázán právními předpisy a sám musí posoudit, zda metodická pomoc z krajského úřadu je s nimi v souladu. K námitce, že Ministerstvo dopravy považuje rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 3. 2007 za *nezákonné* a přesto podnět k přezkumu zamítlo, lze poznamenat, že tuto námitku stěžovatel uplatnil i v řízení o žalobě, ovšem s tou modifikací, že tehdy podle něj Ministerstvo dopravy považovalo rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 3. 2007 za *zákonné*. Stěžovatel jím tvrzené vzájemně rozporné závěry žalovaného o zákonnosti i nezákonnosti dovodil v obou případech z totožného přípisu ze dne 25. 3. 2008. Bez ohledu na tuto nejasnost Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením městského soudu, že ani tvrzení o závěru o zákonnosti ani o nezákonnosti neodpovídá spisovému materiálu. Tímto přípisem totiž žalovaný oznámil osobě zúčastněné na řízení, že není důvod k zahájení přezkumného řízení ve vztahu k rozhodnutí krajského úřadu ze dne 26. 3. 2007, protože věc byla vrácena k rozhodnutí Obecnímu úřadu Kořenov v rámci přezkumu pozdějšího rozhodnutí krajského úřadu ze dne 4. 5. 2007. Je-li důvodem pro nezahájení přezkumu jeho případná neúčelnost, nelze z toho dovodit ani zákonnost rozhodnutí, ani jeho nezákonnost, což městský soud stěžovateli také už vysvětlil.

Nejvyšší správní soud dále pro úplnost uvádí, že nepřihlédl ke sdělení zástupce stěžovatelů ze dne 1. 3. 2013 o změně vlastnictví stěžovatelů k nemovitostem v k. ú. Polubný, ani k vyjádření ze dne 2. 4. 2013, neboť soud se procesním nástupnictvím podle § 107a zákona č. 99/1963 Sb., Občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.

s. ř.“), za použití § 64 s. ř. s., nezabývá bez návrhu. Návrh na postup podle uvedeného ustanovení o. s. ř. může podat pouze žalobce (v daném případě stěžovatelé) a v návrhu je třeba uvést právní skutečnost, která měla za následek převod nebo přechod práva nebo povinnosti, dále kdy k ní došlo a kdo má nastoupit na místo dosavadního žalobce, což se však v daném případě nestalo, neboť podaný návrh neučinil žádný ze stěžovatelů.

V. Závěr

Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1, poslední věty, s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení ve věci stěžovatelky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že stěžovatelka na jejich náhradu právo nemá, jelikož řízení bylo zastaveno.

O náhradě nákladů řízení ve věci stěžovatele bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti.

Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože osobě zúčastněné na řízení soud žádnou takovou povinnost neuložil, nemá osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu